

Поздравителен адрес на Българския патриарх Неофит до Неврокопския митрополит Серафим по повод 300 години от рождението на св. Паисий Хилендарски

До Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Серафим

ВАШЕ ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО,

ОБИЧНИ В ГОСПОДА БРАТЯ И СЕСТРИ,

В деня на славната памет на преподнобния Паисий Хилендарски, когато отбелязваме три знаменателни години свързани с личността и делото му: 300 години от рождението му и 60 години от канонизацията му, както и 260 години от написването на „История славянобългарска“, поздравяваме скъпия ни в Господа събрат Неврокопския митрополит Серафим – домакин на тържествата, и всички Вас, които вземате участие в тези паметни чествания.

Словата са безсилни да изразят благодарността ни към Всемиловичивия Бог, който в определеното затова време издигна подобно на древните израилски

водачи такъв от български род, който да събуди братята си по род и вяра – преподобния отец Паисий, който още от младини е закърмен със светойоановия дух на монашеското смирение и след това поема пътя към атонската пустиня, където полага косите си в светата Хилендарска обител. Това свято място, където не само че полага ново начало в живота си като монах в градината на Богоматер, но и от където започва да твори славния си труд „История славянобългарска“, с чието начеване завинаги се подпечатва извървения път и се откри нов хоризонт пред българския народ, който мнозина по онова време смятаха за потънал в дълбок духовен сън.

Твърдата вяра на преподобния инок в Богочовека Христос и силната му изява като родолюбец се въплъти на дело, като се посвети на просветителска мисия, завещавайки за поколенията свои съотечественици труда си „История славянобългарска“ и своя вечен завет да не се срамуват от своя род и език, помнейки своите предци и наставници (Евр. 13:7) и така да изпълняват добре Христовия закон! Защото делото му не бе плод на превъзнасяне, а бе „за полза на нашия български род, за слава и похвала на Господа нашего Иисуса Христа“.

Като същински Христов апостол, преподобни Паисий не само състави, но и лично се потруди за разпространението на написаната история сред своя народ, който бе възлюбил с истинска отеческа, нелицемерна, духовна обич. Написаната на достъпен език, четена и преписвана из всички краища на българската земя, „История славянобългарска“ се превърна завинаги в символ на нашето пробуждане от времето на робството, вдъхновено начало на духовното и културното ни възраждане.

Делото на преподобния отец е увенчано от искрената му вяра в Бога, в разбирането му, че макар и преминавайки през това тежко иноверско господство, българският народ не бил изоставен от Него, а всякога е подкрепян, преминавайки това изпитание като злато, очистено в горнилото. Св. Паисий изгражда културната история на България като се съсредоточава върху положения от светите братя Кирил и Методий труд: славянската писменост. Потози начин, чрез книжнината и езика, се запази българският род.

Заветът на преподобния Паисий е все така действен, но и все така актуален. С благодарни сърца прославяме Бог в Троица – Отец, Син и Свети Дух, че столетия наред сме опазили духовното си наследство, че съхраняваме паметта си за род и език, че православният ни народ се старее да опази чиста и неизменна онази вяра, която още в началото на Благовестието е

била, както свидетелства апостол Иуда, брат Господен – „веднъж завинаги предадена на светиите” (Иуда. 1:3).

Истинското познаване на личността на преподобни Паисий Хилендарски преминава през познаване на вярата му, така както и истинското му почитание и подражание – през подражание на чистата му и искрена вяра (Евр. 13:7). Като „земен ангел и небесен човек”, преподобни Паисий саможертвено се потрудил на българите отново „да се запроповядва благочестието на Словото Божие на разбран за тях език...”, послужил и на „промисълът на Света Троица за освобождението на нашия род” (из тропара на преподобни Паисий Хилендарски).

Правилният път за просперитета на обичната ни Родина България и на православния ни народ е този, който ни завещаха великите ни наставници от миналото: православна вяра, род и език – триединната здрава основа е залог за пребъдването ни като народ и държава. Нека свято пазим този завет и не позволяваме достигнатото с толкова много труд и лишения бъде лесно пропиляно! Така ще изпълним и закона Христов, и завета на предците, ще я има България, ще пребъде във вековете и православният ни български народ. Защото Бог е верен на Своите обещания, особено към онези, които възлюбят заповедите Му. Амин.

Честит и благословен празник!

С братска в Христа обич,

† НЕОФИТ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

bg-patriarshia.bg